

Sygn. akt I ACa 225/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2005 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	SSA Lucjan Nowak
	SSA Iwona Wilk (spr.) SSO (del.) Janusz Kiercz
Protokolant :	Bogdan Merker

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2005 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. O.

przeciwko Agencji (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w C.

o zwalczanie nieuczciwej konkurencji

i z powództwa wzajemnego Agencji (...) z ograniczoną

odpowiedzialnością w C.

przeciwko R. O.

o zwalczanie nieuczciwej konkurencji

na skutek apelacji powoda i pozwanego wzajemnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 5 lipca 2002 r., sygn. akt V GC 435/97

1) zmienia zaskarżony wyrok w punktach II.1, II.2, II.3 i II.5 w ten sposób, że powództwo wzajemne oddala w całości i zasądza od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) kwotę 12.600,- (dwanaście tysięcy sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania;

2) zasądza od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) kwotę 1.490,- (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Powód R. O. wniósł ostatecznie o zakazanie pozwanej Agencji (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w C. posługiwania się w wydawnictwach szaradziarskich oznaczeń składających się z cyfry wskazującej ilość szarad zamieszczonych w zbiorze oraz zakaz zamieszczania słów: „p.”, „p.”, „k. p.” i umieszczania szarad i innych rozrywek umysłowych na kolorowych stronach. Swe roszczenia powód wywodził z art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji powołując się na pierwszeństwo stosowania wskazanych nazw i form graficznych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, iż uzyskała świadectwo ochronne na znak towarowy „500 P.” i wcześniej niż powód używała takiego oznaczenia swych wydawnictw.

Jednocześnie pozwana złożyła pozew wzajemny, który po szeregu modyfikacjach został ostatecznie sprecyzowany w 2002 r. Ostatecznie pozwana (powódka wzajemna) domagała się zakazania powodowi (pozwanemu wzajemnie) wprowadzania do obrotu i wycofania wcześniej wprowadzonych czasopism krzyżówkowych z oznaczeniem zawierającym wyeksponowane na okładce cyfry 222 P., 333 P., 100 P., 500 P. i innych dokładnie oznaczonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie (k.1714); zakazania używania znaków słowno-graficznych i graficznych zarejestrowanych jako znaki towarowe na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) w 1999 r. i 2000 r. m.in. „100 P.h”, „200 P.” oraz innych wskazanych na k.1707-1708, a także znaku graficznego w postaci kolorowego boku. Pozwana (powódka wzajemna) wskazywała, że powód (pozwany wzajemnie) używając tych znaków dopuszcza się czynów nieuczciwej konkurencji z art. 3, 10 i 13 ust. 1 ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 47 z 1993 r. poz.211) oraz czynów z art. 296 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (dz.U. Nr 49 z 2001 r. poz. 508). Ponadto powódka wzajemna żądała zakazania pozwanemu wzajemnie wprowadzania do obrotu i wycofania już wprowadzonych czasopism z krzyżówkami oznaczonych w sposób wyżej opisanych i zawierających tzw. kolorowy bok, nakazanie pozwanemu wzajemnie wycofania złożonych w urzędzie Patentowym zgłoszeń znaków towarowych (k.1708-1709) oraz nakazania zrzeczenia się praw do znaków towarowych – kolorowych ramek (art. 168 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo własności przemysłowej). Żądała nadto powódka wzajemna nakazanie pozwanemu wzajemnie opublikowania na jego koszt przeprosin za dokonane naruszenia i bezpodstawne używanie zarejestrowanych na rzecz powódki wzajemnej znaków towarowych oraz umocowania do wykonania tych czynności na koszt pozwanego wzajemnie na wypadek niewykonania ich przez pozwanego wzajemnie.

Wyrokiem z 5 lipca 2002 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo główne zasądzając od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania w kwocie 1215,- zł. natomiast z powództwa wzajemnego zakazał pozwanemu wzajemnie używania znaków podobnych do znaków towarowych słowno-graficznych zarejestrowanych w Urzędzie Patentowym RP na rzecz powódki wzajemnej, szczegółowo wymienionych w sentencji, nakazał pozwanemu wzajemnie opublikowanie określonych przeprosin oraz umocował powódkę wzajemną do zastępczego opublikowania przeprosin na koszt pozwanego wzajemnie, gdy ten nie dokona tych czynności w terminie dwóch tygodni od uprawomocnienia się wyroku. W pozostałym zakresie powództwo wzajemne oddalił i zniósł między stronami koszty postępowania wywołane powództwem wzajemnym.

Sąd Okręgowy ustalił, iż powód (pozwany wzajemnie) poczynając od 1993 r. prowadzi działalność wydawniczą w zakresie wydawnictw krzyżówkowych, a od 1997r. powód wydał tytuły krzyżówkowe oznaczone cyfrą (222, 500, 333, 555, 1000.100, 200, 300, 500) i rodzajem szarad („p.”, „k. z u.”). Natomiast pozwana (powódka wzajemna) od 1994r. wydaje tego samego rodzaju wydawnictwa opatrzone tytułami „100P.”, „200P.”, „300 P.”, „500 P.” czy też „1000 P.”. Ponadto pozwana i powódka wzajemna na przestrzeni czasu od lutego 1999 r. do listopada 2000 r. zarejestrowała łącznie 36 znaków towarowych słowno-graficznych złożonych z cyfr i określenia rodzaju krzyżówek np. „500 K.”, „500K. P.”, „500 P.” (k.1719-1721), a także znak graficzny tzw. kolorowy bok (k.665).

Powód (pozwany wzajemnie) złożył do Urzędu Patentowego wnioski o unieważnienie zarejestrowanych przez pozwaną (powódkę wzajemną) znaków towarowych.

W tym stanie rzeczy zważył Sąd Okręgowy, że zarówno powództwo główne jak i wzajemne gdy strony domagają się ochrony na podstawie przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (art. 3,10 i 13 ust.1 tej ustawy) nie są uzasadnione ponieważ prawo do używania liczb w wydawnictwach nie może być zastrzeżone wyłącznie na rzecz jednego przedsiębiorcy. Bowiem cyfra sama w sobie jest nośnikiem informacji i nie ma zdolności odróżniającej, tak samo słowa: „k.”, (...), „p.” czy też „p.” nie są nazwami własnymi, przypisanymi do określonych wydawców, lecz są nazwami rodzajowymi i powszechnie używanymi w wydawnictwach szaradziarskich. Zatem pozwana (powódka wzajemna) nie posiada monopolu na używanie liczb i podanych wyżej słów, stąd jej żądanie oparte na przepisach ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie jest uzasadnione.

Natomiast Sąd Okręgowy uznał za zasadne roszczenia powódki wzajemnej wtedy gdy żądała ona ochrony zarejestrowanych znaków towarowych ponieważ pozwany wzajemnie naruszył prawa z rejestracji znaków towarowych słowno-graficznych i graficznych (kolorowy bok) przysługujących powódce wzajemnej, wprowadzając w błąd potencjalnych nabywców co do pochodzenia towaru i wykorzystując ukształtowany przez reklamę wizerunek krzyżówkowej serii numerycznej powódki wzajemnej. Takie wnioski są usprawiedliwione na podstawie opinii biegłych sądowych: K. S. i U. P.. Zatem roszczenie powódki wzajemnej jest uzasadnione na podstawie art. 20 ustawy o znakach towarowych, które to przepisy mają w sprawie zastosowanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód (pozwany wzajemnie) w części oddalającej powództwo i uwzględniającej powództwo wzajemne, który zarzucając naruszenie prawa materialnego: art. 7 w zw. z art. 19 i 20 ustawy o znakach towarowych oraz art. 10 w zw. z art.18 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji przez przyjęcie, że połączenie liczb ze słowami „p.” lub „k.” na okładkach czasopism szaradziarskich z elementami graficznymi ma zdolność odróżniającą i ich używanie wywołuje niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd co do pochodzenia czasopism szaradziarskich, a także przyjęcie, że kolorowy bok posiada zdolność odróżniającą, a powód (pozwany wzajemnie) może wycofać z obrotu wprowadzone już wydawnictwa.

W szczególności powód (pozwany wzajemny) podniósł, iż Sąd I instancji przeprowadził wadliwą analizę materiału dowodowego przez pominięcie zeznań tych świadków, którzy potwierdzili fakt używania przez innych wydawców wcześniej niż pozwana (powódka wzajemna) oznaczeń cyfrowych w wydawnictwach szaradziarskich oraz stosowanie tzw. kolorowego boku. Ponadto powód (pozwany wzajemny) zakwestionował przydatność dla rozstrzygnięcia sprawy opinii biegłych sądowych wobec ostatecznego sprecyzowania żądania pozwu wzajemnego po sporządzeniu opinii. Ponadto zarzucił apelujący błędną interpretację przez Sąd okręgowy przepisów o zdolności odróżniającej znaków towarowych (art.7 ust.1 ustawy o znakach towarowych).

Pozwana (powódka wzajemna) zaskarżyła apelacją powyższy wyrok w części oddalającej powództwo wzajemne zarzucając naruszenie prawa materialnego: art. 3 ust.1, art.10 i art. 13 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz art. 13 ust. 1 i 2 ustawy o znakach towarowych w zw. z art. 296 ust.1 pkt 2 i 3 oraz art. 315 ust. 2 prawa własności przemysłowej.

Wyrokiem z 9 października 2003 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach uwzględniając apelację powoda (pozwanego wzajemnego) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie w punktach II.1,II.2,II.3 i II.5 w ten sposób, że oddalił powództwo wzajemne w całości i zasądził od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnie) koszty postępowania w kwocie 12 600,- zł. oddalając w pozostałej części tę apelację, oddalił apelację pozwanej (powódki wzajemnej) oraz zasądził od pozwanej (powódki wzajemnej) na rzecz powoda (pozwanego wzajemnego) koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 1 040,- zł.

Sąd Apelacyjny kwestionując celowość i przydatność prowadzenia dowodu z opinii biegłych sądowych co do ewentualnego podobieństwa oznaczania wydawnictw powoda (pozwanego wzajemnego) do znaków towarowych zarejestrowanych na rzecz pozwanej (powódki wzajemnej) przyjął, iż tego rodzaju podobieństwo obu wydawnictw, które mogłoby wprowadzać w błąd co do ich pochodzenia w rzeczywistości nie zachodzi. Wobec tego należy podzielić

wnioski Sądu I instancji co do bezzasadności roszczeń obu stron wywodzonych z przepisów ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także nie ma wobec tego podstaw do udzielenia pozwanej (powódce wzajemnej) ochrony przewidzianej przepisami ustawy o znakach towarowych.

Powyższy wyrok zaskarżyła kasacją w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie i oddalającej jej apelację – pozwana (powódka wzajemna), która zarzucając błędną wykładnię art. 13 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 47, poz. 211 ze zm.) oraz art. 10 ust. 1 tej samej ustawy oraz art. 19 ustawy z 31.01.1985 r. o znakach towarowych (Dz.U. Nr 5, poz. 17 z późn. zm.) i niezastosowanie art. 3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także naruszenie przepisów postępowania przez obrazę art. 278 § 1 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc oraz art. 241 kpc i 382 kpc przez zdyskwalifikowanie opinii biegłych sądowych i dokonaniu własnych, odmiennych ustaleń wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach.

Wyrokiem z 21 października 2004 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 9 października 2003 r. w punktach 1 i 4 i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, a w pozostałym zakresie kasację oddalił.

Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną kasację pozwanej (powódki wzajemnej) w zakresie, w którym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego i powództwo wzajemne w całości oddalił uznając za zasadny zarzut naruszenia art. 278 § 1 kpc art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc bowiem Sąd ten nie wskazał w uzasadnieniu przyczyn dokonania negatywnej oceny dowodu z opinii biegłych sądowych. W sytuacji samodzielnego ustalenia przez Sąd Apelacyjny o braku podobieństwa i ryzyka konfuzji co do pochodzenia wydawnictw obu stron, bez równoczesnego wskazania przyczyn odmowy mocy dowodowej i uznania za wiarygodne opinii obu biegłych uznać trzeba zasadność zarzutów kasacji naruszenia art. 233 § 1 kpc i art. 328 § 2 kpc. Naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy bowiem dokonało się w płaszczyźnie oceny dowodów zmierzających do wykazania istnienia przesłanki rozstrzygającej o dopuszczalności stosowania przepisów prawa materialnego w postaci znajdujących w sprawie zastosowania przepisów ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych. Powyższe podważa więc prawidłowość ustalenia zaskarżonego wyroku w przedmiocie braku podobieństwa oznaczeń, a to w konsekwencji przesądza o co najmniej przedwczesnym zastosowaniu przepisów prawa materialnego w sytuacji braku stabilnych ustaleń faktycznych.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powoda (pозwanego wzajemnie) odnosząca się do rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Częstochowie w części uwzględniającej powództwo wzajemne jest uzasadniona.

Podzielić należy to ustalenie Sądu I instancji, że powódka wzajemna uzyskała rejestrację szeregu znaków towarowych słowno-graficznych złożonych z cyfr i określenia rodzaju krzyżówek oraz znaku towarowego graficznego tzw. kolorowego boku. Jest to bowiem okoliczność w sprawie bezsporna. Jest także poza sporem, że powódka wzajemna oznacza powyższymi znakami swoje wydawnictwa szaradziarskie. Bezspornym jest także i to, że obie strony konkurują na rynku tego rodzaju wydawnictw, a pozwany wzajemnie w swych wydawnictwach, obok innych oznaczeń wskazujących na pochodzenie czasopism, używa także cyfr i określenia rodzaju krzyżówek, przy czym są to m.in. także cyfry i oznaczenia objęte przedmiotowymi rejestracjami znaków towarowych na rzecz powódki wzajemnej (np. „100 P.”, „200 K. z U.” czy „300 K. z U.”). Także i ta okoliczność jest między stronami bezsporna.

Spornym między stronami było przede wszystkim to czy powódka wzajemna może żądać ochrony przewidzianej przepisami ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o znakach towarowych (Dz.U. Nr 5, poz. 17 ze zm.), które to przepisy mają w sprawie zastosowanie. Problem ewentualnego podobieństwa oznaczeń wydawnictw obu stron w ich warstwie słowno-graficznej ma charakter wtórny i będzie istotny dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu wtedy gdy możliwa będzie pozytywna odpowiedź na powyższe pytanie o możliwości przyznania powódce wzajemnej ochrony prawa z rejestracji znaku towarowego co do zasady.

Pojęcie znaku towarowego definiuje przepis art. 4 ust. 1 ustawy o znakach towarowych. W rozumieniu tego przepisu znakiem towarowym jest takie oznaczenie towaru lub usługi, które pozwala odróżnić towar (usługę) jednego przedsiębiorcy od towaru (usługi) innego przedsiębiorcy. Nie jest zatem znakiem towarowym samo oznaczenie wyrazem, rysunkiem, ornamentem, kompozycją kolorystyczną, formą plastyczną, melodią bądź kombinacją tych elementów (art.4 ust. 2 ustawy o znakach towarowych), lecz staje się nim z chwilą związania go z towarem pochodzącym nadto od określonego przedsiębiorcy. Konsekwencją takiego uregulowania jest więc to, iż nie jest prawem chronione oznaczenie w jego zewnętrznej postaci jako wyraz, rysunek itd. lecz ochronie podlega związek oznaczenia z towarem, który to związek przekazuje nabywcom informację o danym produkcie, a w szczególności o jego wytwórcy. Konstytutywnym bowiem elementem naruszenia prawa z rejestracji znaku towarowego jest użycie zarejestrowanego znaku lub znaku do niego podobnego dla oznaczenia towarów (usług) w sposób, który wywołuje niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd co do pochodzenia towaru. Tak bowiem określa pojęcie naruszenia prawa z rejestracji znaku towarowego, a w konsekwencji także zakres ochrony wynikającej z prawa z rejestracji znaku towarowego, przepis art. 19 ustawy o znakach towarowych. Stwierdzić więc należy, iż stosownie do unormowania art. 19 ustawy o znakach towarowych ochroną prawną objęta jest w zasadzie funkcja odróżnienia towaru od towaru tego samego rodzaju na podstawie jego pochodzenia. Bowiem podstawową z kolei funkcją znaku towarowego jest wskazanie źródła pochodzenia towaru czyli jego wyróżnienie spośród innych jako tego, który pochodzi od konkretnego przedsiębiorcy używającego danego znaku towarowego. Ta funkcja znaku towarowego wynika nie tylko z uregulowania art. 4 ustawy o znakach towarowych lecz także z art. 7 tej ustawy.

Jeśli zatem nawet zarejestrowany znak towarowy nie ma koniecznej zdolności odróżniającej w rozumieniu art. 4 i 7 ustawy o znakach towarowych to nie można uprawnionemu z rejestracji takiego znaku udzielić ochrony przewidzianej w art. 19 ustawy ponieważ pozbawiony tej cechy znak towarowy nie jest zdolny do wyróżnienia towaru nim oznaczonego jako pochodzącego od określonego przedsiębiorcy. W konsekwencji zaś nie istnieje nie tylko obawa ale nawet możliwość konfuzji nabywcy co do pochodzenia towaru, która to przesłanka jest konieczna dla pozytywnego stwierdzenia naruszenia prawa z rejestracji znaku towarowego (art. 19 ustawy o znakach towarowych). Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 1.02.2001 r. I CKN 1128/98 (OSNC z 2001r. z.9 poz.136).

W tej sprawie taka właśnie sytuacja zachodzi ponieważ zarejestrowanym na rzecz powódki wzajemnej znakom towarowym słowno-graficznym i graficznym w żaden sposób nie można przypisać koniecznej cechy odróżniającej w rozumieniu art. 7 ustawy o znakach towarowych. Bowiem nie spełniają takiej funkcji zestawienia cyfr i oznaczenia rodzajowego krzyżówek ani też kolory stron czasopisma. Zważyć tu bowiem trzeba, iż powyższe zestawienie cyfr i słów pełni w istocie rolę informacyjną o właściwości towaru o tyle, iż oznaczane wydawnictwa szaradziarskie tym się właśnie charakteryzują, iż zawierają wyłącznie szarady i zadania umysłowe, których rodzaje powszechnie określane są jako: krzyżówki, panoramiczne czy Jolka – jako odmiany krzyżówek. Zatem znak towarowy w tym kształcie słownym w żaden sposób nie może wyróżniać czasopism wydawanych przez powódkę wzajemną jako pochodzących właśnie od niej skoro sprowadza się on do wskazania zawartości wydawnictwa, takiego samego w istocie jak wszystkie inne tego rodzaju czasopisma znajdujące się na rynku. To, iż znakom towarowym zarejestrowanym na rzecz powódki wzajemnej nie można przydać koniecznej cechy odróżniającej wynika także z wyroku Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2002 r. sygn. akt III RN 218/01 w uzasadnieniu, którego Sąd ten wskazał właśnie na brak zdolności rejestracyjnej znaku zarejestrowanego na rzecz powódki wzajemnej „100 P.”, co legło u podstaw unieważnienia prawa z rejestracji tego znaku towarowego. Tej okoliczności Sąd Apelacyjny nie mógł w żaden sposób pominąć przy ocenie zasadności roszczenia powódki wzajemnej. Tak samo należy ocenić zdolność odróżniającą, a właściwie jej brak, znaku towarowego graficznego kolorowego boku ponieważ sam w sobie kolor papieru, który wydawca używa do druku czasopisma nie stanowi cechy wyróżniającej, w rozumieniu art. 4 i 7 ustawy o znakach towarowych.

Jeśli więc znaki towarowe zarejestrowane na rzecz pozwanej nie posiadają koniecznej cechy odróżniającej to tym samym brakuje konstytutywnej przesłanki dla stwierdzenia naruszenia prawa z rejestracji znaku towarowego, a to wobec tego, iż w takim przypadku nie istnieje możliwość konfuzji nabywcy co do pochodzenia czasopism szaradziarskich tak oznaczonych. Tym samym żądanie pozwu wzajemnego wtedy gdy powódka żąda ochrony prawnej na podstawie art. 19 ustawy o znakach towarowych nie jest uzasadnione i wobec tego podlegać winno oddaleniu.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż wobec zarejestrowania przedmiotowych znaków słowno-graficznych i graficznego zachodzi obawa, iż inni przedsiębiorcy zostaną pozbawieni możliwości zamieszczania na okładkach swych czasopism informacji o ilości i rodzaju szarad pomieszczonych w numerze ani też nie będą mogli używać do ich druku kolorowego papieru. Zawsze bowiem powódka wzajemna będzie mogła kwestionować takie oznaczenie czasopism innych wydawców z powołaniem na prawo ochronne z rejestracji znaku towarowego. Takie zachowanie powódki wzajemnej należy ocenić jako sprzeczne z dobrymi obyczajami kupieckimi i wobec tego nie zasługujące na ochronę w świetle art. 5 kc.

Stosownie do art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. W świetle powyższych ustaleń stwierdzić trzeba, iż dowody z opinii biegłych sądowych, których przedmiotem była ocena podobieństwa wydawnictw pozwanego wzajemnie do szaty graficznej strony tytułowej czasopism powódki wzajemnej nie są przydatne dla rozstrzygnięcia o istocie sprawy, w rozumieniu przytoczonego art. 227 kpc jeśli zważyć, iż znaki towarowe zarejestrowane na rzecz powódki wzajemnej w ogóle nie mają koniecznej cechy odróżniającej. Ponadto znaki te mają charakter kombinowany słowno-graficzny i powyższy brak funkcji wyróżniającej niewątpliwie odnieść trzeba do wszelkich sfer tych znaków, także więc ich wyrazu graficznego.

W konsekwencji dowodom z opinii biegłych sądowych należy odmówić przydania mocy dowodowej, jako tym dowodom, które w ogóle nie są przydatne dla rozstrzygnięcia o istocie sprawy, a w szczególności nie mogą dowody te stanowić podstawy ustaleń faktycznych koniecznych dla zastosowania przepisów ustawy o znakach towarowych, a zwłaszcza art. 19 tej ustawy.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc. Koszty postępowania za wszystkie instancje obciążają powódkę wzajemną na podstawie art. 98 kpc.